

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

*Naše oči
se obracejí k tobě*

Starý dobrý western

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

-

NAŠE OČI SE OBRACEJÍ K TOBĚ

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal **MAJOR SLIK**

(Pro čtenáře od patnácti let)

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-47-0 (epub)

978-80-87976-48-7 (mobi)

978-80-87976-49-4 (pdf)

NAŠE OČI SE OBRACEJÍ K TOBĚ

Podle vyprávění Miguela Espinozy

Jasně, že Erika znám osobně! Nebejt jeho, tak sem todle slzavý údolí vopustil už tenkrát, když mi bylo patnáct. A vodpřísáhnou vám na cokoliv, že druhýho takovýho chlapa, jako je von, sem předtím ani potom už nikdá nepotkal. Bodejť by taky jo, protože sem si jistej, že von ani není z tohodle světa, že je jedním z těch archandělů, vo kerejch jednou mluvil náš farář, keří tady k lidem dycinky přijdou akorát potrestat lumpy a zase dou jinam. To samý říkal tenkrát i starej Chandos, a toho nikdo jen tak nevošulil.

A jestli si to všechno dobře pamatuju, když se to stalo před takovou dobou? Tak na todle můžete vzít jed, Majore, že jo. Bylo to sice jenom pár dni, kdy sem se pohyboval v Erikový blízkosti, ale můžu vám zvopakovat každičké slovo, kerý tenkrát řek nejenom von, ale i ten jeho fotr Logan a všickni ostatní, keří byli u toho. Na některý věci v životě se nedá do smrti zapomenout.

Ben Evans mi řek, že si ty historky vo Erikovi sepisujete a že si přitom někdy i vymejšlite. Klidně si tam napište, co chcete, Majore, mně to vadit nebude. Za prvý neumím číst a za druhý vám lidi stejně neuvěří, že se to takhle stalo.

Já vám to ted' ale řeknu pěkně popravdě. Všecko vo tom, co s Erikem zažil jeden vobyčejnej mexickej kluk, kerej se menuje Miguel Espinoza.

[1]

Věděl, že až ti čtyři odsud odjedou, on bude mrtvý. Vzal tuto skutečnost na vědomí beze strachu, s odevzdaností k osudu, tak typickou pro většinu prostých mexických rolníků. Přesto se ho zmocnilo dojetí, když se ohlédl k domu, před kterým ležely dvě zakrvácené mrtvoly jeho příbuzných.

Stál klidně, obklopen těmi muži, v ruce košík s granátovými jablky, který už nestačil naplnit, a čekal, kdy ho také zabijí.

„Jak se jmenuješ, spratku?“ zeptal se ten, který stál před ním. Měl sombrero se stříbrnými ozdobami, oblečení prošívané zlatými nitěmi a přes hrudník překřížené dva pásy nábojů. Revolvery měl také dva – jeden v pouzdře na pravém boku, druhý jen tak zastrčený za opaskem. V ruce držel demižon s pálenkou, který našel v domě. Ostatní tři měli obyčejná sombréra a oblečení spíše ošuntělé, dva revolvery ale měli všichni.

„Miguel, *señor*, Miguel Espinoza.“

„Nebylo od tebe hezké, Migueli, že ses před námi schovával. Přijeli jsme sem jako přátelé, jen si tak popovídat, abyste vy rolníci věděli, jaké to máme těžké, když se musíme neustále ukrývat před vojáky, kteří nás chtějí zabít, a poprosit vás o trochu jídla na zimu. A co se nestane? Tvůj otec vyběhne z domu s mačetou, takže ho musím zastřelit, a tvá matka nám pro to nedorozumění začne nadávat tak škaredě, že to Juan, který má citlivou povahu, nevydrží poslouchat a podřízne jí hrdlo.“

Odzátkoval demižon a pořádně si přihrnul. Potom dodal: „A ty, Migueli, který vypadáš na slušně vychovaného hochu, tak místo toho, abys přivítal přátele, jak se sluší a patří, zalezeš raději do kukuřice.“

Miguel mlčel. Mužův popis události se podstatně lišil od toho, co on viděl a slyšel z úkrytu, než ho tam Juan objevil.

Muž k němu přistoupil, volnou rukou ho uchopil za pončo pod krkem a sklonil se k jeho obličejí. Miguel uviděl tvář podřobanou od neštovic a krutá ústa pod velkým knírem se semknutými rty a svěšenými koutky.

„Kde jsou v domě schované peníze, spratku?“ zasyčel. „A mouka, uzené maso a další vaše zásoby na zimu. Pověz mi to, a Guerra tě nechá běžet.“ Několikrát s Miguelem zacloumal.

„Nemáme žádný peníze, pane. Sme chudí a letos se kvůli suchu nic neurodilo. Akorát ta kukuřice, kerá eště není sklížena – s tou bysme museli nějak přežít zimu. A maso sem neměl ani nepamatuju.“

„Nelži!“ Zase s Miguelem zatřepal. „To se mám po týdnu objevit před velitelem pouze s několika vašima slepicema a pytlíkem fazolí, co byl v domě? Já, Ramon Guerra, kterému El Hermanito (*Bratříček*) důvěřuje ze všech svých mužů nejvíce?“

„Můžu vám eště nasbírat jabka – támhle ze stromu,“ zamumlal Miguel. „Někery ale nesou dost zralý.“

Guerra ho pustil a vrazil mu facku. Pak se podíval do košíku, který Miguel pořád držel v ruce, vytáhl jedno jablko a rozmáčknul ho v dlani, až mu šťáva z něho tekla mezi prsty. Zbytek jablka hodil na zem a utřel si ruku do Miguelova ponča. Potom ustoupil o několik kroků, položil demižon a vytáhl z pouzdra revolver. Ostatní muži poodešli stranou.

Miguel zavřel oči.

„Nehrej si na slepého a vyhod' jedno jablko tak tři, čtyři metry vysoko!“ uslyšel Guerrův hlas. Chce se eště pobavit, než mě odkrouhne, pomyslí si Miguel a otevřel oči. Guerra ukázal rukou, ve které měl pistoli, směrem nahoru. „Dělej!“

Miguel rychle vyndal z košíku jablko, hodil ho do výšky a se zakloněnou hlavou sledoval jeho osud. Zazněl výstřel a jablko se rozprsklo v nejvyšším bodě svojí dráhy.

Guerrovi druhové pochvalně zajásali, hned také vytáhli svoje pistole a s nadšením se zapojili do nové zábavy. Jeden přes druhého začali střílet na jablka, která musel Miguel znovu a znovu vyhazovat, žádný z nich ale nebyl tak úspěšný jako Guerra, který svůj výkon ještě dvakrát zopakoval.

Až je to přestane bavit, někerej z nich to napálí do mě, byl si Miguel jistý.

A pak se na stezce k domu objevili ti dva jezdcí. Miguel zrovna posbíral ze země jablka, do kterých se Guerrovi muži netrefili, a chystal se zase jedno vyhodit, když je uviděl přijíždět. Guerrovi muži je vidět nemohli, protože k nim byli zády, Guerra si ale všiml, že se Miguel zarazil a hledí někam přes jeho rameno, tak se otočil, a po něm i ostatní jeho kumpáni.

Jezdci už byli poměrně blízko, když se zastavili a chvíli sledovali scénu před sebou. Potom se jeden z těch mužů vydal drobným klusem k nim, druhý zůstal na místě s puškou na klíně. Na tu dálku se dalo pouze poznat, že je to starší muž s bílým plnovousem, který mu zakrýval téměř celou tvář, a dlouhými bílými vlasy, splývajícími zpoza klobouku až na límec jeho cestovního pláště.

Ten, který právě dorazil, byl mladík sotva dvacetiletý, v jehož obličejí prozrazovaly lehce vystouplé lícní kosti, širší nos a snědší pleť částečný indiánský původ. Nápadné byly jeho husté, černé a kadeřavé vlasy, které měl podle indiánů obepnuté červenou čelenkou. Až na tu čelenku byl oblečený stejně jako ten muž vzadu, cestovní plášť měl ale rozepnutý, takže bylo vidět

jeho pouzdro s revolverem a opasek s náboji. Kromě pistole měl u sedla vpředu, na dosah ruky, zavěšenou winchestrovku.

„Omlouvám se, že jsme vás vyrušili při vaší zábavě,“ promluvil mladík výbornou španělštinou ke Guerrovi. Znělo to přátelsky, ale bez jakékoliv známky podlézavosti. „Potřebujeme napojit naše koně a tady jsme uviděli vodu,“ ukázal bradou na kameninové napajedlo před sebou. „Doufám, že proti tomu nic nemáte. Hned zase odjedeme.“

Guerra se svými muži se po sobě podívali a on jim dal rukou nějaké znamení. Všichni pak schovali svoje zbraně.

„Voda je tu pro všechny, *hombre*, posluž si,“ řekl Guerra.

Mladík svižně seskočil z koně a přivedl ho za ohlávku k napajedlu. Miguel si všiml, že se postavil tak, aby ho pijící kůň téměř celého zaclonil před těmi muži vpředu, a aby oni neviděli jeho pravou ruku schovanou pod pláštěm.

Tidle gringové se vyznaj, pomyslel si – a je jim jasný, na koho tu narazili. Napadlo ho, že jejich příjezd je možná jeho poslední šance, jak se zachránit. Kdyby se mu tak podařilo dát těm dvěma znamení, že on je zde horký kandidát na další mrtvolu...! Ustoupil několik kroků stranou, aby si ho ten mladík všiml a očima u něho hledal pomoc. On se ale zrovna díval k domu, na ty dvě mrtvoly, které tam ležely.

„Ten chlap po mně šel s mačetou, musel jsem bránit,“ ozval se Guerra, který sledoval jeho pohled. „Byl to asi nějaký blázen.“

Mladík pokýval hlavou. „A ta bláznivá žena vás ohrožovala vařečkou.“

„Dej si pozor na jazyk!“ Za jiných okolností by Guerra ihned ztrestal mladíkovu opovážlivost – uvědomoval si ale moc dobře, že ho druhý muž jistí svojí puškou.

Mladík se smířlivě usmál. „Nechtěl jsem se vás dotknout, *caballero*, zvláště když jste tak výborný střelec, jak jsem viděl. Kolikrát jste se do toho jablka trefil – dvakrát nebo třikrát?“

„Z šesti ran bych se určitě strefil pětkrát,“ prohlásil Guerra. „Neznám široko daleko nikoho, kdo to kromě mě dokáže,“ dodal samolibě.

„Můj otec umí čtyřmi výstřely sundat tři jablka najednou,“ prohodil mladík ledabyle.

„Tvůj fotr? To myslíš támhle toho starocha?“ řekl přezíravě Guerra.

„Před ním mu takhle raději neříkejte, mohl by se naštvat. Ano, a když bude ve formě, tak to zvládne i na tři rány.“

„*Nikdo* v celém Mexiku nedokáže trefit tři vyhozená jablka třemi výstřely! Ani čtyřmi!“ rozzuřil se Guerra.

„Povídám, že to otec dokáže.“

„Vsadím se o stříbrný dvacetidolar, že ne!“

Mladík dal muži vzadu znamení, aby přijel blíže. Ten pomalu dojel k nim, zastavil vedle mladíkova koně a lhostejně si prohlížel Guerrový muže, s prstem stále na kohoutku svojí opakovačky.

„Tady ten ctihodný *caballero* se chce vsadit o dvacet mexických dolarů, že nesestřelíš tři vyhozená jablka na čtyři výstřely, Logane,“ řekl mladík. „Co ty na to?“

„Tak mu to ukážu, když má prachy na vyhazování. Nikdy neodmítnu dvacetidolar, který mi někdo vnutí jen tak pro nic za nic.“ Seskočil z koně a pušku opřel o napajedlo. Zblízka bylo vidět, že zas tak starý není, mohlo mu být jen okolo padesátky. Byl vyšší postavy, držel se zpříma a měl úsporné, téměř ladné pohyby rukou v tenkých rukavicích. Zpoza rozepnutého pláště mu vykukovalo pouzdro s revolverem pažbou dopředu. Nechal svého koně napít se z napajedla a sám postoupil dopředu až ke Guerrovi. Měl trochu zvláštní, jakoby trhavou chůzi. „Jděte stranou, všichni, a někdo ať vyhodí ta zatracená jablka!“ řekl, vytáhl svůj revolver a držel ho volně před sebou, ale jinak než ostatní střelci – vodorovně, takže dlaní objímal pažbu shora.

Guerra přiskočil k Miguelovi, vytrhl mu košík a vysypal jeho obsah na zem. Shýbl se a vybral tři jablka – ta nejmenší, jak si Miguel dobře všiml – která si dal do dlaně pravé ruky a obrátil se k Loganovi. Ten pokýval hlavou, že je připraven.

Guerra udělal vše pro to, aby Loganovi střelení co nejvíce znesnadnil. Vyhodil jablka výše, než když do nich stříleli oni, a ještě k tomu je pohybem ruky vějířovitě rozhodil, takže byla ve vzduchu v nestejně výšce a od sebe vzdálená.

Zazněly tři rychlé výstřely. Obě krajní jablka se rozprskla ještě na vzestupné dráze a to prostřední sice viditelně změnilo dráhu letu, kulka ho ale zřejmě jenom škrábla. Čtvrtý výstřel byla ovšem čistá trefa.

Miguel, který to sledoval s otevřenou pusou, se podíval na Guerrový muže. Měli vytřeštěné oči a nevěřicně se dívali jeden na druhého. I Guerra ještě chvíli hleděl strnule nahoru se zakloněnou hlavou, potom se pomalu obrátil k Loganovi. Ten si nevzrušeně nabíjel revolver novými patronami a když byl hotový, zasunul ho zpátky do pouzdra.

„Panna Maria Nejsvětější je mi svědkem,“ Guerra se rychle pokřižoval – „že jsem ještě neviděl nikoho takhle střílet.“

„Fajn, a teď mi dej ten stříbrný dvacetidolar.“

„Hned ti ho dám.“ Guerrovi se na tváři objevil křivý úsměv. „Nejdříve se ale já a moji druhové musíme poklonit nejlepšímu střelci pod Mexickým nebem.“ Obrátil se ke svým a opět jim dal rukou nějaké znamení. Všichni čtyři se postavili vedle sebe.

„Hele, nechte si své opičárny, a ty koukej navalit prachy,“ řekl Logan.

Guerra obřadně smekl levou rukou své širokánské sombrero a při úkloně si s ním zakryl pravou ruku a pouzdro s revolverem na pravém boku. Ostatní tři udělali totéž a Miguel zezadu viděl, jak všichni za těmi sombréry vytahují svoje revolvery.

V tom zapraskala série vzájemně se překrývajících ran a před Miguelem najednou nestál žádný z Guerrových mužů – leželi na zemi a nehýbali se. Byli všichni mrtví.

Logan vrátil revolver do pouzdra a obrátil se ke svému společníkovi. „Jsi v pořádku, Eriku?“

Ten teď stál vedle napajedla a ještě měl v ruce pistoli. Držel ji stejně jako Logan. „Ano, vždyť nikdo z nich ani nestihl vystřelit...“

„Byl to tvůj první souboj a zvládl jsi ho skvěle. Byl jsi dokonce rychlejší než já!“

„Byl jsem oproti tobě ve výhodě – věděl jsem, co chtějí udělat.“

„To já taky. Znáš moc dobře tuhle fintu se smeknutými klobouky.“ Logan se usmál: „Takže mi z toho vychází, že už tě nemám čemu učit, chlapče, protože jsi lepší než já.“

Mladík jménem Erik schoval pistoli a přišel k Miguelovi. „Jak ti říkají, hochu?“

„Miguel Espinoza.“

„Támhle ti dva u domu – to jsou tví rodiče?“

„Strejda s tetou, kerá byla sestrou mý mámy. Vzali si mě k sobě, když voba moji rodiče i mladší brácha zemřeli na tyfus. Bylo mi tenkrát šest a nebyl nikdo jinej, kdo by se vo mně postaral. A strejda s tetou svý vlastní děti neměli.“

„A teď je ti kolik?“

„Před měsícem mi bylo patnáct.“

Během rozmluvy se Erik stále díval do Miguelových očí a tomu se zdálo, že je to pohled až do nitra jeho duše. Nepříjemné mu to ale nebylo, naopak, zaplavil ho pocit náhlé důvěry k oběma cizincům.

„Zeptej se ho, co byli zač ti čtyři,“ ozval se zezadu Logan.

„Patřej k bandě toho lotra El Hermanita,“ odpověděl Miguel. „Řikal to ten vymoděnej, kerej se menuje Ramon Guerra.“

„Žádný dvacetidolar u sebe nemá, jenom pár drobných.“ Logan teď klečel u Guerovy mrtvolky a obracel mu kapsy.

„Bodejt' by měl.“ Miguel si odplivl. „Ta banda zlodějů a hrdlořezů si troufne akorát vokrát chudý vesničany, a u těch žádné peníze nenajdou. Před půl rokem je vládní vojáci vyhnali z Duranga tady do Sonory, a teď tu loupí a vraždí v našem kraji.“

Erik pokýval hlavou. „Ano, slyšeli jsme o tom.“ Obrátil se k Loganovi a když ten zvedl hlavu, řekl mu: „Musíme Miguela vzít sebou. Nemá kam jít a tady se sám neuživí. A zabili by ho Hermanitovi muži, kteří sem přijdou hledat svoje kumpány.“

„Bude nám jenom na obtíž.“

Erik položil obě ruce Migueli na ramena. „Poslyš, hochu, myslím, že nám můžeš pomoci. My tady hledáme jedno místo – nevíme ale kde přesně je ani jak se jmenuje a jak se tam dostaneme. Víme jenom, že je tam kostel, který má kříž nad zvonicí vychýlený hodně doprava. Ty přece znáš to místo, vid’?“

„Náhodou jo. Podle toho kříže je to jasný. Ta vesnice se jmenuje Loyotada a je tři dny cesty vocad'. Musím to přeci vědět – narodil sem se tam!“

„A znáš cestu, jak se tam dostaneme?“

„Jasně. Byl sem tam se strejdu a tetou letos na jaře. Na dědovém pohřbu.“

„Vidíš, Logane,“ usmál se Erik – „potřebujeme ho.“

Logan vstal. „Ted' už je mi jasné, proč jsi chtěl jet po téhle stezce a proč jsi vyprovokoval tu střelbu! Měl jsi zas to svoje vidění, že jo, a musel jsi toho kluka zachránit před těma dacanama! Mám pravdu?“

„Přiznávám se...a nezabíjej mě za to.“

„Vo jakým vidění to mluvil?“ zeptal se Erika Miguel.

Místo něho odpověděl Logan: „Tohle bys nepochopil, synku, je to záhada i pro mne. Prostě někdy vidí věci, které se teprve stanou.“

A po chvíli dodal: „Hele, my ti ted' pomůžeme pohřbít strejdu s tetou, odklidíme někam i ty čtyři, a ty si potom vezmeš svých pár švestek, jednoho z jejich koní a vypadnem odsud. Koně od toho Guerry si ale neber, je to moc dobrý kůň a někdo by ho moh poznat.“

„A můžu si vzít sebou i naši mulu, pane? Nerad bych přijel do svý rodný vesnice s prázdnou.“

„Klidně si ji vem.“

„Vidíš, že je Logan docela fajn chlap,“ řekl Miguelovi Erik. „To on jenom tak vypadá, že je zlej,“ zašklebil se na Logana. Po chvíli dodal: „A můžeš nám oběma tykat, když jsme ted' partáci.“

Prej ten Erik vidí i to, co se teprv stane, mudroval v duchu Miguel, když odjížděli. Že sem si vzal na památku Guerrův zlatý křížek, to von ale neviděl!

Zmýlil se. Samozřejmě si toho Erik všiml, nechal si to ale pro sebe. Možná měl další vidění, že ten krucifix v Miguelově kapse bude ještě důležitý.

[2]

K večeru dorazili do Nacosaru, což bylo celkem malebné městečko na horním toku říčky stejného jména. Na okraji městečka narazili na hostinec s velkým dvorem a podloubím po jeho třech stranách, po kterém se pnuly různobarevné růže. Byly tu i stáje pro koně a na patře pokoje pro hosty. Uprostřed dvora byla velká kád' s vodou, částečně zastíněná větvemi košatého pomerančovníku.

Zajeli před čelní budovu a u sloupků před vchodem do hostince uvázali koně a mulu vedle hnědáka, který už tam stál. Oba muži si vzali svoje opakovačky a Logan vešel dovnitř první. V místnosti bylo několik dlouhých masivních stolů s lavicemi po obou stranách, uprostřed stála velká zděná kamna, vlevo vedle dveří jednoduchý nálevní pult, a ze stropu visela dvě kola se svíčkami a spousta věnců s čili paprikami a sušeným kořením, které provonělo místnost zvláštní vůní. Jediným hostem tu byl muž, podle oblečení Američan, který seděl u zadního stolu, kde se k němu vinuly dvě macaté Mexičanky. Hned zvedl hlavu, aby si prohlédl nově příchozí, nejdelší pohled věnoval Loganovi, pak se ale zase obrátil ke svým společníkům.

Logan, Erik a Miguel se posadili hned k prvnímu stolu, a to tak, že Logan s Erikem seděli zády ke stěně a dívali se dovnitř místnosti. Miguel seděl naproti nim a oknu, kterým viděl na jejich koně. Hostinský hned přiběhl k jejich stolu, zajímal se, co si budou přát a úslužně na stůl postavil džbánec s vínem a tři sklenice. Kromě obvyklého kníru měl na sobě pončo s barevnými ornamenty a na hlavě podivnou hučku připomínající noční čepec. Logan mu oznámil, že se všichni tři chtějí pořádně najíst, že zůstanou přes noc, a požádal ho, aby se někdo postaral o jejich koně a tu mulu. Když hospodský odešel všechno zařídit, Logan sundal svůj klobouk, nalil si do sklenice víno a zvedl ruku k přípitku směrem k tomu Američanovi. „Na tvoje zdraví, Nicku Hagene!“

Ten sebou překvapeně trhl, znovu se zadíval na Logana – tentokrát mnohem déle – potom odstrčil ty dvě Mexičanky, vstal, došel k jejich stolu, o který se opřel dlaněmi, a zblízka se zahleděl Loganovi do obličeje. „To mě teda podrž! Bez těch fousů a s černou hřívou by to moh bejt Pajdavej George, kdyby ovšem ten prevít nebyl už nejmíň dvacet let po smrti.“

„Jsem to já, Nicku. A říkám si teď Logan.“

„A já zase Sparky. Asi ze stejného důvodu jako ty – nebejt spojovanej s tlupou Billyho Groundse, která už sice dávno neexistuje, ale spousta lidí má dobré důvody si jména jeho hochů pamatovat.“

Sparky byl chlapík o půl hlavy menší než Logan a o pár let starší, zavalitý, a se svým předkusem a očima dost od sebe vůbec nevypadal na muže s bouřlivou

minulostí. Přes pobryndanou vestu měl oblečený svrchník, který pamatoval lepší časy a zpola zakrýval pouzdro s revolverem. Posadil se proti Loganovi, kde mu Miguel úslužně uvolnil místo, a oba muži si potřásli rukama.

„Tak to vysyp, Georgi, teda Logane, jak je možný, že žiješ, když se říkalo, že to tenkrát v Arizoně při tý přestřelce s oddílem šerifa Garreta vodskákali všichni naši hoši, včetně Billyho? Teda kromě mě, kterej sem tam náhodou nebyl.“

„Měl jsem kliku. Byl jsem zrovna na hlídce, když se z druhého břehu řeky začali do nás šerifovi muži strefovat. I já něco schytl, ale nebylo to nic vážnýho. Tak jsem se svalil do řeky a dělal mrtvýho. Mysleli, že jsem se utopil a nechali mě být. Rychle jsem se potom na nějaký čas vypařil do Mexika, nechal si narůst vousy a změnil jméno. Pár let jsem se potloukal, jak se dalo, až si pak bohatí rančeři ve Státech začali najímat střelce proti zlodějům dobytka nebo sousedům, a nastaly mi lepší časy.“

„U mě to bylo to samý, akorát na ty lepší časy pořád ještě čekám.“

Na chvíli se oba odmlčeli, jelikož hostinský začal nosit jídlo. Pomáhala mu dívka, podle podoby zřejmě jeho dcera, na které mohl Miguel oči nechat.

„Co to máš sebou za drobotinu?“ zeptal se Sparky.

„To je Miguel. Přidal se k nám, protože jede stejným směrem. A tohle je Erik, můj syn.“

„Páni...tvůj syn?“ Sparky věnoval Erikovi zamračený pohled. „Překvapuješ mě, Logane. Nic proti tomu, když si užíváš s indiánkami, proč ale jejich fakany taháš sebou?“

„Dej si pozor na jazyk, Sparky,“ řekl Logan. „Nezkoušej ho naštvat – je dost divoký.“

„Má divnej pohled, kterej se mi vůbec nelíbí. Nebejt to tvůj syn, tak bych mu dal pěkně za vyučenou!“

„A pěkně bys to od něho schytl! S bouchačkou má moji školu a je s ní už lepší než já – a to o mně nedávno jeden Mexikán řek, že pod touhle oblohou nežije lepší střelec. A když si to s ním chce někdo rozdat ručně, obvykle skončí se zlomenými pazoury – naučil ho to nějaký Číňan.“

„Když to říkáš...“ Sparky se zvedl od jejich stolu. „Pusťte se do toho jídla, já tam mám vedle jiné požitky. A kdeže to vlastně máte namířeno?“

„Až za Sierra Madre. Máme tam s Erikem takový malý kšeftík.“

„Tak měj oči na št'opkách! Řadí tu v okolí banda nějakýho El Hermanita a říká se, že má nejmíň dvacet chlapů, samejch hrdlořezů. A že největší vrahoun je sám Hermanito.“

„Proč s tím vlada něco neudělá?“

Sparky se na Logana podíval, jakoby nevěřil vlastním uším. Pak se kradmo podíval na Erika a ušklíbl se. „To víš, kámo, Sonora je vod hlavního města daleko a žijou tu jen chudý lidi, co často rebelujou proti poměrům. Tak proč by je hlavouni měli chránit?“

„A co ty tady děláš, Sparky?“

„Jen se tak poflakuju, protože je tu lacino. Pár dní tady, potom zas jinde... Dyt' mě už nic nehoní. Na zimu si ale zajedu k moři, mám pro něho slabost.“ Podal Loganovi ruku. „Měj se, bejvalej partáku, a ať ti ten kšeft vyjde.“ Erika a Miguela jakoby neviděl, otočil se a odešel ke svému stolu.

„Proč on tenkrát u té přestřelky nebyl, když vaše parta padla do léčky?“ zeptal se Erik.

„Už si nevzpomínám, je to hrozně dávno. Zřejmě ho Billy předtím někam poslal. Proč se ptáš?“

„Jen tak.“

„Hele, Eriku, já vím, že Sparky není žádný vzorný občan, a že se ti nelíbí. Ale já s ním pár let jezdil v dobrém i ve zlém. A nebyl jsem tenkrát o nic lepší než on. Takže se k němu nemůžu otočit zády, když ho po létech náhodou potkám.“

„To je v pořádku, Logane,“ usmál se na něho Erik. „I za tohle si tě vážím. A dejme se do jídla, nebo pro nás za chvíli nic nezbude,“ ukázal bradou na Miguela.

Ten se pustil do jídla hned, když ho přinesli na stůl. Nakládal si na talíř postupně ze všech mís s jednotlivými chody a všechno to v něm mizelo jako v bezedné studni. Věděl, že to není zdvořilé se takhle cpát, ale hlad byl silnější než jeho vychování. Když si všiml, že ho ti dva pobaveně pozorují, utřel si pusu a provinile řekl: „V životě sem nejed takový dobroty!“

„A kdoví, kdy se zas k dobrému jídlu dostaneš,“ řekl Logan. „Tak si to užij a pořádně se najez.“

Logan toho při jídle už moc nenamluvil, jenom Erik se vyptával Miguela na krajinu a místa, přes která příští dva dny pojedou. V jednu chvíli odešel Sparky s těmi Mexičankami někam nahoru, a když Logana míjel, významně přimhouřil oko.

Dojedli, Logan s Erikem dopili víno ze džbánku (které si Erik ředil vodou) a když Logan vykouřil svoje cigáro, ukázal jim hostinský pokoj, kde budou spát. Logan si ještě objednal teplou koupel a odešel dolů. Erik s Miguelem se pouze trochu opláchli vodou v plechovém umývadle, svlékli se a vlezli pod příkrývky na širokánskou postel s měkkou matrací.

„Můžu se tě na něco zeptat, Eriku?“ ozval se po chvíli Miguel.

„Ovšem, Migueli.“